

Arrest

nr. 222 970 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC, loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 juni 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 128 februari 2017 en 3 mei 2017.

1.2. Op 29 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse afkomst te zijn en geboren te zijn in het dorp Parachi in het district Paghman in de provincie Kaboel. U ging tot de 12e graad naar school.

Uw zus [R.] [...] werd in 2011 subsidiaire bescherming toegekend.

Op 11 aqrab 1392 Afghaanse kalender (13 november 2013) vatte u uw training aan in de politieacademie van Maidan Wardak. Na ongeveer 8 weken training begon u te werken in District 5 van Kaboel als lijfwacht van het hoofd van de criminele politie van dat district. Op een dag in het begin van de zevende maand van 1393 (ongeveer september 2014) werd een familie aangevallen toen ze terugkeerde van Paghman naar Kaboel. De familie werd bestolen en de vrouwen werden aangerand. Naar aanleiding van informatie die de politie ontving waarin stond dat enkele van de daders zich in een hotel in District 5 van Kaboel zouden bevinden, nam u enkele dagen na de aanval deel aan de missie om hen te arresteren. Jullie arresteerden ongeveer vijf of zes dagen na de aanval drie van de daders. In de dagen hierop volgend werden ook andere daders gearresteerd op andere plekken. Enkele dagen later werden de daders reeds veroordeeld en nog een week later werden er vijf van hen opgehangen samen met twee belangrijke maffiabazen. Twee andere daders kregen 20 jaar celstraf.

Eén maand later werd uw broer op weg van de school naar huis aangevallen door drie personen met een hond. Twee dorpsouderen passeerden toevallig waardoor uw broer er levend van af kwam. De aanvallers, die vrienden waren van de mensen die u gearresteerd had en tot dezelfde bende behoorden, zeiden tegen uw broer dat ze zowel u als uw broer zouden doden. Uw vader diende klacht in maar er zijn geen arrestaties gebeurd. Enkele dagen later werd een collega van u, [Z.], op weg naar zijn huis in een ander dorp van uw district, Kalay Hakim, beschoten door twee andere bendeleden op een motorfiets. Hij werd driemaal geraakt maar stierf niet. Uw baas [A.K.M.] zei dat hij u en uw collega's niet kon beschermen. Daarom besliste u om tien dagen later Afghanistan te verlaten.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door andere leden van de bende waarvan u een lid arresteerde.

U vertrok ongeveer de achtste maand van 1393 (ongeveer oktober 2014) uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Italië en Frankrijk naar België waar u op 8 juni 2016 aankwam en op 20 juni 2016 asiel aanvraagde.

Toen u in Turkije was, verdween uw voormalige baas [A.K.M.]. Later maar nog steeds toen u in Turkije was, werd het districtshuis van Paghman getroffen door een bom waarbij het hoofd van de criminele politie, een lijfwacht van hem en een bezoeker om het leven kwamen. Deze bom werd geplaatst door een lid van de bende die ook achter u aan zit.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw een kopie van uw taskara, uw politiebadege, uw diploma en puntenlijst, een certificaat van een opleiding en uw autokaart van de politie neer.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door familieleden van de daders van de beruchte verkrachting van drie vrouwen eind augustus 2014 in Paghman, die mede door uw arrestatie opgehangen werden. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw betrokkenheid bij de zaak niet van die aard was dat u redelijkerwijze risico loopt vervolgd te worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze zaak enorm gemediatiseerd werd en zoals u zelf zegt zowel Afghanen, zeker deze in de provincie Kaboel, als de internationale gemeenschap op de hoogte waren van deze zaak (gehoorverslag CGVS 1, p. 11) die eerder een symbooldossier werd voor de kersverse president Ashraf Ghani. Het is dan ook merkwaardig dat uw kennis over de verdachten en het onderzoek op geen enkel moment de kennis overstijgt die uit enkele krantenartikelen kan afgeleid worden en zelfs op verschillende vlakken tegenstrijdig is aan informatie die nochtans ook publiek beschikbaar is, dit terwijl u beweert dat u rechtstreeks betrokken was bij deze zaak en wel van die orde dat u er uw thuisland door diende te verlaten. U geeft weliswaar de namen van de gearresteerden (CGVS 1, p. 15) maar deze zijn ook verschenen in alle krantenartikelen over deze zaak net als het feit dat enkele onder hen reeds een gevangenisstraf achter de rug hadden (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 8). Zo is het opmerkelijk dat u

enkel kunt zeggen dat de meesten Pasjtoe spraken maar dat u niet weet van welke stammen of etnie zij waren (CGVS 1, p. 16). Dit is des te merkwaardig aangezien zij allen van hetzelfde district afkomstig zijn als datgene waar ook u uw hele leven heeft doorgebracht tot uw vertrek uit Afghanistan. U beweert eveneens dat alle 7 verdachten van de verkrachting ook gearresteerd werden door verschillende eenheden van de politie (CGVS 1, p. 15) en uiteindelijk berecht werden, terwijl de New York Times vermeldt dat er naast de 7 gearresteerden nog 3 verdachten waren die al geïdentificeerd werden maar nog niet gearresteerd. U bevestigde twee keer in het eerste interview bij het CGVS dat alle 7 verdachten gearresteerd werden (CGVS 1, p. 15) om in het tweede interview bij het CGVS uw verklaring plotseling bij te stellen door er aan toe te voegen dat er misschien nog wel andere personen bij betrokken waren maar dat u het eigenlijk niet weet (CGVS 2, p. 8).

Specifiek over [N.] en [A.], de personen bij wier arrestatie u hielp, weet u niet of er al onderzoeken lopende waren tegen hen (CGVS 2, p. 8), noch kunt u meer over [N.] en [A.] zeggen wanneer u de kans hiertoe geboden wordt (CGVS 2, p. 9). U weet niet of zij al lang bij de bende waren en op de vraag of zij een job hadden reageert u ontwijkend (CGVS 2, p. 9). Ook wanneer gevraagd wordt naar hun familie, reageert u ontwijkend, zegt u dat hun families misschien wel belangrijk kunnen zijn en begint u over hun dorpen (CGVS 2, p. 9). Wanneer u later opnieuw gevraagd wordt of de bendeleden deel uitmaakten van een belangrijke familie met sterke banden bij de overheid in Paghman zegt u nu met zekerheid dat het een invloedrijke familie is maar moet u wederom het antwoord schuldig blijven op de vraag wat zij dan concreet deden van activiteiten (CGVS 2, p. 18). Nochtans geeft u aan dat u in Afghanistan vervolging vreest van "misschien neven of andere familieleden die nu wraak willen nemen" (CGVS 2, p. 18). De vaagheid waarmee u de vraag naar uw vervolgers moet beantwoorden is sprekend voor het geloof in uw asielmotieven (CGVS 2, p. 13). Van u, die nooit ergens anders gewoond heeft dan in het district Paghman en werkzaam was bij de criminele politie, waardoor op zijn minst verwacht mag worden dat u enige notie heeft van de lokale invloedrijke families die zich inlaten met criminele activiteiten, mag niet alleen verwacht worden dat u een goede kennis heeft van de families van de bendeleden maar ook dat u duidelijk zicht probeert te krijgen op de personen van wie u vervolging vreest. Dat u verklaart dat uw terugkeer naar Afghanistan verhinderd wordt door "mensen die op de een of andere manier deel uitmaken van die bende of daar iets mee te maken hebben" en dat u stelt dat u nog nooit van hun familie gehoord had voor deze zaak pleit allerm minst voor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven (CGVS 2, p. 9,13).

Voorts is het ook veelzeggend dat u in uw eerste interview bij het CGVS nog beweerde dat u persoonlijk [N.] heeft gearresteerd (CGVS 1, p. 11 en 16) terwijl u hierop terugkomt in het tweede interview bij het CGVS door te stellen dat u zelf nooit iemand arresteerde maar eerder assisteerde in de arrestaties (CGVS 2, p. 5). Deze flagrante tegenstrijdigheid over uw bijdrage aan de arrestatie van de bendeleden doet het geloof in uw persoonlijke betrokkenheid teniet.

Over de bende die verantwoordelijk was voor deze verkrachtingen blijft u eveneens steeds steken in vage en algemene bewoordingen. Zo geeft u aan dat u niet weet wie de nieuwe leiders zijn van de bende nadat hun leiders [N.] en [A.] opgehangen werden (CGVS 1, p. 22) en dat er binnen de criminele politie geen lijst werd bijgehouden van belangrijke leden van de bende omdat dit bij de rechtbanken zat (CGVS 1, p. 22). Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen aangezien u zelf beweert dat de criminele politie met eigen afdelingen, eigen inlichtingendiensten en eigen onderzoeken werkt en dat jullie de arrestaties dienden uit te voeren (CGVS 2, p. 3). Dat u dan ook geen idee heeft van andere bendeleden of leiders ondanks het feit dat u zelf beweert dat deze bende in heel Afghanistan actief is en overal spionnen heeft (CGVS 1, p. 23) in die mate dat u zelfs denkt dat u in Turkije door hen gezocht werd (CGVS 1, p. 23 en CGVS 2, p. 15), doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen omtrent de infiltranten van deze bende bij de overheid blijven dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt namelijk dat u over deze bende niet specifiek weet wie hen steunde binnen de overheid maar dat er in het algemeen wel veel banden zijn tussen de overheid en criminelen (CGVS 1, p. 15). Ook wanneer u in het tweede interview bij het CGVS gevraagd wordt naar de banden van deze bende bij de overheid, begint u over de recente aanslag in Mazar-e-Sharif (CGVS 2, p. 17). U geeft vervolgens zelf het voorbeeld dat hooggeplaatsten in de overheid oproepen deden om criminelen vrij te krijgen maar gevraagd naar wie dit in deze verkrachtingszaak zou gedaan hebben, zegt u dat het niemand bepaald is. Wanneer het CGVS vervolgens vraagt of het dan een groep mensen is, verklaart u dat het geen specifieke mensen zijn en dat een gewone mens dat niet kan weten (CGVS 2, p. 18). Gezien uw eigen betrokkenheid en het feit dat u verklaart zelf werkzaam te zijn geweest voor de criminele politie, is het opmerkelijk dat u steeds weer hervalt in dergelijke algemene beschrijvingen in

de plaats van concrete voorbeelden te kunnen geven. U geeft daarenboven nog aan dat u niet weet of alle verkrachters en verdachten al dan niet tot dezelfde bende behoorden (CGVS 2, p. 8) met als verklaring hiervoor dat u als gewone agent niet meer zou weten dan dat (CGVS 2, p. 8). Dit kan opnieuw niet overtuigen gezien uw rol bij de criminele politie in deze zaak en de schaal van deze bende volgens uw eigen verklaringen.

Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen af omtrent twee andere personen die geëxecuteerd werden. In het eerste interview bij het CGVS stelt u nog dat [H.U.] en [R.K.] de hoofdleiders waren van de bende en daarom ook opgehangen werden samen met de verkrachters (CGVS 1, p. 11,18,22). In het tweede interview bij het CGVS bevestigt u enerzijds dat zij samen met enkele van de verkrachters werden opgehangen maar zegt u anderzijds dat zij niet tot dezelfde bende behoorden en in binnen- en buitenland bekend waren als criminelen (CGVS 2, p. 8), om dit vervolgens weer onmiddellijk aan te vullen met de boodschap dat u eigenlijk niet weet of zij ook iets te maken hadden met deze zaak aangezien u niets te maken had met hun arrestatie (CGVS 2, p. 8). Bovenop deze duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen moet opgemerkt worden dat de maffiabaas [R.K.], die bovendien gearresteerd werd in "uw" vijfde politiedistrict, hetgeen u nalaat te vermelden, helemaal niet samen met de verkrachters opgehangen werd maar nog vier maanden in de gevangenis heeft doorgebracht om pas op 19 januari 2015 veroordeeld te worden tot de doodstraf, toen u in Iran of Turkije aan het werk was. Dit is geen detail gezien het profiel van deze internationale maffiabaas en uw beweerde betrokkenheid in de arrestatie van deze internationaal gekende verkrachtingszaak.

Deze vage en incoherente verklaringen over wie nu precies de personen zijn waarvoor u uw land ontvlucht bent, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder stelt ook uw kennis over het verdere onderzoek van de zaak teleur. Zo weet u niet wanneer de laatste persoon gearresteerd werd (CGVS 1, p. 16), of er na uw vertrek een onderzoek zou ingesteld zijn naar de verdwijning van uw baas [A.K.M.] (CGVS 2, p. 15), wie er in zijn plaats zou gekomen zijn (CGVS 2, p. 16) en of er nog vorderingen te noteren zijn in het onderzoek naar de verkrachtingen (CGVS 2, p. 16). U weet evenmin of andere die nog met het onderzoek bezig waren enige problemen hebben ondervonden (CGVS 2, p. 10). Zelfs over de twee andere lijfwachten van het hoofd van de criminele politie, [Z.] en [S.], heeft u geen idee of zij al dan niet nog bedreigd werden (CGVS 2, p. 10 en 15). Wanneer u dan gevraagd wordt of zij zich nog in Paghman bevinden, geeft u aan dit niet te weten omdat u hen nooit contacteerde om uzelf te beschermen (CGVS 2, p. 15). U geeft echter aan nog steeds in contact te zijn met uw familie (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 12) waardoor toch mag verwacht worden dat u enige interesse toont in het vervolg van deze ophefmakende zaak die dan nog de oorzaak zou zijn geweest van uw vertrek uit het land waar u reeds uw hele leven had doorgebracht. Hierop antwoordde u dat u het hen niet gevraagd heeft omdat uw broer te jong is en uw vader te oud om nog naar buiten te gaan en zaken te weten te komen. Dit overtuigt uiteraard niet, ten eerste omdat uw broer [R.] intussen al ongeveer 17 jaar oud is en ten tweede omdat u over de verdwijning van uw baas [A.K.M.] hoorde van uw vader die het op zijn beurt wist door samen te zitten met andere mensen van Paghman (CGVS 2, p. 15).

Los van bovenstaande duidelijke hiaten in uw verklaringen, is het weinig waarschijnlijk dat het net u zou zijn die uitgezocht zou worden om vervolgd te worden aangezien u zelf verklaart dat u na de arrestatie waarin u meehielp niet langer betrokken was bij het onderzoek (CGVS 2, p. 10), dat u maar een gewone agent was (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 8, 9 en 18). Bovendien geeft u zelf aan dat uw naam nergens in het nieuws vermeld werd (CGVS 2, p. 10).

Ook uw reactie op de aanvallen is vreemd waardoor het niet geloofwaardig is dat deze heeft plaatsgevonden. Zo geeft u aan dat u na de aanval op uw broer nog 7 à 8 dagen bleef werken (CGVS 1, p. 19,20; CGVS 2, p.14) omdat u het als uw plicht beschouwde om te werken voor de politie en dat het iets was zoals alle andere keren. Dit is echter weinig geloofwaardig aangezien het een toen al sterk gemediatiseerde zaak betrof en de daders uit uw district Paghman kwamen. Dat u in dat geval nog steeds zou denken dat het zoals andere keren was en u na de aanval op uw broer waarin specifiek naar u gevraagd werd, waarbij gezegd werd dat u niet met rust zou worden gelaten en uw broer voor dood werd achtergelaten (CGVS 1, p. 11), is allesbehalve overtuigend. Sterker nog, u nam op dat moment waarop de persoonlijke dreiging op haar hoogtepunt was niet eens veiligheidsmaatregelen (CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede interview verandert u uw verklaringen en zegt u tot driemaal toe dat u uiteraard wel veiligheidsmaatregelen trof (CGVS 2, p. 10) maar komt u niet verder dan te zeggen dat u waakzaam was en goed moest opletten (CGVS 2, p. 10). Nochtans geeft u aan dat uw tegenstanders u gemakkelijk konden vinden (CGVS 1, p. 19). Dat u in deze omstandigheden helemaal niets kon

ondernemen om de dreiging voor uw persoon in meer of minder mate weg te nemen is weinig aannemelijk. Over die aanval op uw broer spreekt u zichzelf bovendien ook tegen. Bij de DVZ verklaarde u nog dat hij aangevallen werd door twee personen met een hond (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u het bij het CGVS telkens heeft over drie personen met een hond (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 11). Hiermee geconfronteerd herhaalt u uw tweede verklaring, met name dat het drie personen waren en dat er misschien een misverstand is gebeurd (CGVS 2, p. 11), hetgeen weinig overtuigend is.

Nog vreemder is het feit dat uw familie voor enkele maanden gevlucht is naar Maidan Wardak maar vervolgens simpelweg terug in Parachi is gaan wonen in hetzelfde huis omdat de ouders het vroegen en om er voor de dieren en de gronden te gaan zorgen (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 13). Dit gedrag spreekt geenszins van een pertinente dreiging tegenover uw familie. Dat u verklaart dat u het belangrijkste doelwit was van deze bende neemt niet weg dat uw broer degene is die in elkaar geslagen werd en in het ziekenhuis belandde en enige voorzichtigheid tegenover hem mag verwacht worden. Het is bovendien ronduit vreemd dat wanneer u gevraagd wordt of uw familie niet naar Kaboel kon verhuizen u als enige argument aanhaalt dat zij daar ook opgespoord zouden kunnen worden (CGVS 2, p. 13) – opnieuw zonder te kunnen zeggen door wie precies – terwijl zij dan wel beslissen om terug te gaan wonen in hetzelfde dorp waar uw broer in elkaar geslagen werd en dan nog in hetzelfde huis.

Deze gedragingen van uzelf en uw familie doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U vermeldt bovendien nog dat uw voormalige baas [A.K.M.] verdween nadat u Afghanistan verliet, maar weet hier niks over te zeggen. Gevraagd naar wat er gebeurde, zegt u simpelweg dat het te maken heeft met de ophanging maar dat u niet weet of hem iets overkomen is dan wel of hij gevlucht zou zijn naar Europa of naar ergens anders (CGVS 2, p. 15). Evenmin kunt u zeggen wanneer hij precies verdween, noch of er een onderzoek naar hem is opgestart. Door deze vage beschrijvingen maakt u niet aannemelijk dat dit rechtstreeks betrekking zou hebben op uw eigen vlucht uit Afghanistan.

Wat betreft de bomaanslag op het districtshuis van Paghman die plaatsvond in september 2015 is het opvallend dat uit de objectieve informatie blijkt dat het de taliban is die deze aanslag heeft opgeëist en dat er nergens melding gemaakt wordt van een bende gelieerd aan de daders van de verkrachtingen in Paghman een jaar ervoor, dit in tegenstelling tot wat u zegt dat uw vader u verteld heeft over deze aanslag (CGVS 2, p. 14). Opnieuw is het opmerkelijk dat u geen concrete namen van verdachten of van een organisatie kunt geven maar wederom spreekt over “handlangers van de mensen die opgehangen zijn in de verkrachtingszaak” (CGVS 2, p. 15).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asieltrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaans leger een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst als lijfwacht van het hoofd van de criminele politie ongeveer 10 maanden steeds binnen de stad Kaboel bleef en enkel naar Maidan Wardak bent gegaan voor uw basisopleiding (CGVS 1, p. 8). U geeft daarbij zelf verschillende keren tijdens de interviews bij het CGVS aan dat u slechts een gewone agent was en u dus weinig impact had (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 8, 9 en 18). Hoewel u tijdens uw eerste interview bij het CGVS nog beweerde dat u veel mensen arresteerde (CGVS 1, p. 19) geeft u tijdens het tweede interview bij het CGVS toe dat u persoonlijk nooit iemand heeft gearresteerd (CGVS 2, p. 5). Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw positie als gewone agent, uw verklaring dat u nooit buiten Kaboel werkzaam was, dat u nooit iemand arresteerde, dat u de politie verliet om naar Europa te komen en de bedrieglijkheid van uw asieltrelaas kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als agent een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul,

aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande vaststellingen op generlei wijze aangezien zij louter betrekking hebben op uw identiteit en vroegere tewerkstelling bij de politie. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog, zet hij concreet uiteen:

"Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

- *Verkeerde interpretatie functie van verzoeker bij de politie*

Verweerster haalt in haar bestreden beslissing aan dat verzoeker zijn kennis over de arrestatie van de bendeleden de kennis uit krantenartikelen niet overstijgt.

Eerst en vooral wil verzoeker benadrukken dat hij veel meer wou vertellen, maar dat de tolk hem wees op het feit dat hij kort van stof moest zijn.

Verweerster maakt in haar bestreden beslissing een cruciale beoordelingsfout. Ze gaat er meteen vanuit dat verzoeker zijn verhaal ongelooftwaardig is en dat hij zich baseert op ingestudeerde kennis. Echter houdt ze nergens rekening met het feit dat verzoeker maar in dienst was als een lijfwacht en geen hoge functie binnen het leger uitoefende. Éénmaal de arrestaties werden uitgevoerd was dit niet meer in de handen van verzoeker, bijgevolg is het ook meer dan logisch dat verzoeker over bepaalde zaken eerder een gelimiteerde kennis had.

"Had u een specifieke taak, iets dat enkel u of enkele anderen moest doen? Ik werkte als lijfwacht met de crime brance officer. Mijn taak was om zijn bevelen op te volgen." (administratief dossier van verweerster, eerste verhoor van verzoeker op 28 februari 2017, p 9, verzoeker zet vet)

"De crime officer zei ons dat we een operatie hadden en ons klaar moesten maken. Ik was ook bij hen omdat ik lijfwacht was voor hem." (Administratief dossier van verweerster, eerste verhoor van verzoeker op 28 februari 2017, p. 11, verzoeker zet vet)

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij enkel en alleen commando's en arrestaties fysiek moest uitvoeren en dat hij allerm minst op de hoogte werd gehouden van de inhoud van dossier zoals verweerster van hem verwacht. Hij was namelijk enkel een bodyguard De werking van de politie in

Afghanistan is duidelijk verschillend dat wat verweerster beweert in haar bestreden beslissing. Zelfs in België is het zo dat er 'lagere' politiemannen zijn die alleen de opdrachten uitvoert die door de oversten wordt gegeven, zonder dat deze politiemann kennis heeft van het dossier. Verweerster heeft duidelijk onrealistische verwachtingen.

"The use of general knowledge questions is based on assumptions about what people should know and be able to recall. Decision-makers must be careful to ensure that they do not have unreasonable expectations of what applicants should ordinarily know or remember. An awareness of the functioning and frailties of human memory is, therefore, essential." (stuk 24, UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems , p. 116, te consulteren via: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, verzoeker zet vet)

Verzoeker wenst er op te wijzen dat deze werkwijze fel bekritiseerd werd door zowel UNHCR als EAC1: *In conclusion, UNHCR's research indicated that decision-makers' judgements about whether asserted facts were plausible were often based on subjective assumptions, preconceptions, conjecture, and speculation rather than on independent, objective, reliable, and time-appropriate evidence. If plausibility is to be used as an indicator of credibility, it is important that the assessment is conducted with reference to the entirety of the evidence and other indicators of credibility. A decision-maker may err if he or she rejects an application for international protection on the grounds of implausibility alone, notwithstanding the fact that the evidence was otherwise internally consistent and there was an absence of contradictory evidence from country or other expert evidence. As recommended by the EAC, a finding of implausibility must be based "on reasonably drawn, objectively justifiable inferences", and the examiner should not speculate on how events could have or should have unfolded, or how the applicant or a third party ought to have behaved. The decision-maker must give clearly articulated reasons for a finding that an account or fact is not plausible. He or she should also ensure that any such conclusion is supported by and referenced to the evidence, stating why any explanation offered by the applicant is considered insufficient to refute the conclusion of an adverse finding on credibility.*³⁰⁷

(stuk 24, UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013, te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/519b1fb54.html>, verzoeker zet vet).

De functie van verzoeker als bodyguard loopt zeker niet gelijk met de functie van onderzoeker bij de politie. Verzoeker volgde voornamelijk bevelen op en voerde deze uit. Verweerster verwijt hem onterecht geen kennis te hebben over criminele bendes. Deze dossierkennis behoorde gewoon niet tot zijn bevoegdheden.

Hetzelfde geldt voor de dossierkennis die verwacht wordt door verweerster over de infiltranten van deze bende in de overheid. Verweerster heeft duidelijk geen correcte beoordeling gemaakt van het profiel van verzoeker bij de politie. Echter heeft ze haar volledige beslissing hierop gebaseerd.

Verder vermeldt verzoeker dat de verdachten zich eerst bevonden in de 5de regio. Op het moment dat verzoeker en de rest van de troepen daar aankwamen waren deze reeds gevlucht naar de 3de regio. Uiteindelijk konden de verdachten gearresteerd worden in de 7de regio.

Verzoeker beschikte wel degelijk over wat informatie betreffende [A.] en [N.]. Hij weet namelijk te vertellen dat ze reeds vroeger al tijd in de gevangenis doorbrachten zo'n 8 à 10 jaar en ze steeds mensen ontvoerd hebben. Wat de families betreft weet hij enkel dat ze Pashtoen zijn en van het Aquí dorp afkomstig zijn. Verder is het duidelijk dat de broer van verzoeker het heeft moeten ontgelden in de plaats van verzoeker. Zo werd deze gemarteld, er werd een hond op hem losgelaten die hem daarna beet.

Verzoeker benadrukt dat zijn commandant verhuisde en niemand weet waar hij is. Verder waren er nog andere personen die al bodyguard werkten bij de arrestaties, die later werden aangevallen en geslagen door die families van de verdachten.

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing tegenstrijdige verklaring te hebben afgelegd in verband met [H.U.] en [R.K.]. Verzoeker benadrukt echter dat zijn verklaringen van het tweede verhoor de juiste zijn en hij nooit anders heeft verklaard. Indien dit zo werd opgenomen zal er een fout in de vertaling geslopen zijn. Verzoeker was niet zozeer op de hoogte van wat er met hen gebeurd is, aangezien ze door de inlichtingendienst zijn gearresteerd.

- Verder onderzoek en aanval broer

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat hij geen kennis heeft van het verdere onderzoek. Echter had verzoeker nooit de kans om meer informatie te vragen.

Wat de achtervolging van de families van de gearresteerde betreft, is het volgens verzoeker zo dat er door de families geen onderscheid wordt gemaakt tussen de functies van de mensen die betrokken zijn bij het onderzoek en die aanwezig waren bij de arrestaties.

Verweerster hecht weinig geloof aan het gedrag van verzoeker na de aanval op zijn broer. Opnieuw haalt verzoeker hier aan dat de werkwijze waarop verweerster te werk ging fel bekritiseerd wordt door zowel UNHCR als EAC. Dit werd reeds aangehaald hierboven. Verweerster baseert haar bevinding van ongeloofwaardigheid op speculaties hoe zij verwacht dat gebeurtenissen plaats vinden.

Verzoeker mocht helemaal niet stoppen met zijn werk en kreeg maar één dag vrij om zijn broer te gaan bezoeken. Verzoeker had namelijk verteld aan de commandant dat zijn broer werd aangevallen. Pas nadat zijn andere collega werd aangevallen, heeft verzoeker aan de commandant gevraagd wat hij moest doen. De commandant zei aan verzoeker dat hij voor zichzelf moest zorgen want ze konden hem geen bescherming garanderen aangezien hij zelf een bodyguard was. Verzoeker besloot na de aanval op de collega te vertrekken.

Verweerster verwijt verzoeker tegenstrijdigheden in zijn relaas over de aanval van zijn broer, echter was verzoeker steeds duidelijk hierover. Er waren drie mensen die zijn broer hebben aangevallen en deze aanval kwam tot een einde aangezien ze door twee personen werden gestopt nl. het dorps hoofd en één oudere van het dorp.

“Ze waren bezig toen 2 dorpsouderen toekwamen. Toen ze zagen dat de ouderen kwamen, lieten ze mijn broer met rust en liepen ze weg” (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker op 28 februari 2017, p.11, verzoeker zet vet)

- Verdere vrees tot vervolging

Verweerster haalt in de bestreden beslissing onterecht aan dat er geen pertinente dreiging meer is ten opzichte van de familie aangezien ze terug naar hun hoofdverblijfplaats verhuisden. Verzoeker wil benadrukken dat hij het enige doelwit is van de aanvallers. Het dorps hoofd en de ouderen zijn naar de ouders van verzoeker gegaan om te zeggen dat het terug veilig was om naar huis te gaan, aangezien verzoeker vertrokken was.

Voor verzoeker is het verder erg moeilijk om vanuit België aan verdere info te komen over zijn voormalige baas die verdween. Indien hij over deze info zou beschikken zou verweerster het toch afdoen als algemene informatie. Het is onduidelijk wat verweerster allemaal verwacht van de verzoeker. De beperkte kennis die verzoeker heeft over de aanslag die plaats vond in september 2015 is te wijten aan het feit dat hij toen al gevlucht was.

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat hij niet onder het risicoprofiel van politieagent valt zoals vermeld wordt in de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan. Over zijn functie bij de politie werd hierboven reeds een argumentatie uiteengezet en dit wordt verder ook toegelicht onder het tweede middel.

Verzoeker wil hierbij nogmaals benadrukken dat hij aanwezig was bij vele arrestaties. Er bestaat in tegenstelling tot wat verweerster beweert geen tegenstrijdigheid over het feit dat verzoeker aanwezig was verschillende arrestaties.

- Extra documenten

Verzoeker wil aan dit verzoekschrift nog foto's toevoegen die aantonen dat hij wel degelijk tewerkgesteld was bij de politie (stuk 21). Een andere foto toont verzoeker (links) samen met een collega bij de vangst van heroïne (stuk 22).

Verzoeker wenst ook nog een verklaring neer te leggen van zijn collega's dat verzoeker wel degelijk bij de politie heeft gewerkt en dat hij betrokken was bij de aangehaalde arrestatie. Deze verklaring werd ondertekend door de commandant (stuk 23). Dit document wordt op heden naar het Nederlands vertaald. Van zodra de vertaling in het bezit is van verzoeker, zal deze worden overgemaakt naar uw raad.

(...)

Verzoeker word in Afghanistan vervolgd door leden van een bende waarvan hij een lid arresteerde.

(...)

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

(...)

Verzoeker heeft duidelijk verklaard in dit middel waarom hij over geen inhoudelijke kennis van het gerechtelijk dossier beschikt. Dit aangezien zijn functie binnen de politie helemaal iets anders inhield dan verweerster vooropstelt. Eveneens bestaat er geen twijfel over het feit dat verzoeker voldoende oprechte inspanning levert om zijn aanvraag te staven en dat hij samenhangende verklaringen geeft. Dit

eerste middel toont eveneens aan dat verzoeker zijn vluchtrelaas onmogelijk nog langer als ongeloofwaardig bestempeld kan worden. Gezien het voordeel van de twijfel, dient aan verzoeker zonder meer het statuut van vluchteling te worden toegekend.

Op zijn minst mag van verweerder zélf gevraagd worden om grondiger onderzoek te verrichten. Op basis van al het voorgaande is dit middel gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat dat hij als lid van de criminele politie duidelijk een risicoprofiel bezit. Hierdoor maakt hij meer kans om slachtoffer te worden van extremistisch geweld. Verzoeker wijst erop dat objectieve rapporten bevestigen dat zijn profiel een ernstig risico voor schade inhoudt. Hij vermeldt onder meer de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016 en andere landeninformatie.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit het district Paghman, provincie Kabul. De preciaire veiligheidssituatie in deze provincie zorgt ervoor dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat het in zijn regio van afkomst extreem gevaarlijk is. Er doen zich voortdurend conflicten voor tussen de overheid, Taliban en opstandelingen. Men kent daarbij geen genade voor de burgers. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waaruit hij uitgebreid citeert. Hij voegt er aan toe dat hij, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, aan zijn lot zal worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en dat hij de facto een IDP ("internal displaced persons") wordt. Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet worden beschouwd als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hen volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), dat normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen. Men is namelijk in de onmogelijkheid om zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, wordt hen ontzegd. Verzoeker verwijst hierbij naar landeninformatie. Hij vermeldt tevens de preciaire positie van de "terugkeerders". Volgens landeninformatie die verzoeker citeert, vormen veel Afghaanse "terugkeerders" immers een bijzondere categorie van "people of concern". Verzoeker betoogt dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c van de Vreemdelingenwet tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b hoog is. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt, zoals blijkt uit de landeninformatie die verzoeker citeert.

Verzoeker meent dat de interpretatie door verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerder verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengen. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land. Volgens verzoeker is verweerder blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat hij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het principe 'gezinseenheid', van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat aan zijn zus in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend zodat hier het principe van eenheid van familie dient te worden toegepast. Nergens in de bestreden beslissing werd er rekening gehouden met dit feit. Echter is het immers vaste rechtspraak dat het "principe van eenheid van het gezin" kan leiden tot een uitbreiding van de inter-

nationale bescherming ten behoeve van de familieleden, aldus verzoeker. Hij verwijst hierbij naar het UNHCR Handbook, artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU en de UNHCR-commentaren op deze richtlijn. Verzoeker meent dat op basis van deze informatie op zijn minst het statuut van subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker poneert dat aangezien hij het risicoprofiel van politieagent bezit, het voor hem niet veilig is om terug te keren naar Afghanistan. Dit zou voor hem een onmenselijke of vernederende behandeling uit maken. Hij licht toe:

“Indien per impossible de schending zoals aangehaald in het tweede middel niet wordt weerhouden, dan is er minstens sprake van een schending zoals hieronder wordt uiteengezet.

Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, ook om te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoeker, net omwille van zijn werk bij de criminele politie, een groot risico loopt, zoals vermeldt in deze artikelen.

Uit boven gaande objectieve informatie (zie tweede middel) blijkt zonder meer dat leden van de politie een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.” Verzoeker verwijst wederom naar de reeds geciteerde UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan van 19 april 2016 en citeert hierbij landeninformatie. Hij besluit dat het voor hem dan ook onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan. Gezien het kwetsbare profiel van verzoeker loopt hij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissing geen enkele motivering toegevoegd. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet en overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en/of b) van de Vreemdelingenwet meent hij dat hem het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn beroep:

- stuk 3: The State of the world's human rights, Amnesty International Report 2016/2017 geraadpleegd op 25 augustus 2017;

- stuk 4: World Report: 2017, Human Rights Watch;

- stuk 5: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan”, UNHCR, 19 april 2016;

- stuk 6: General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”, European Country of Origin Information Network, 3 augustus 2017;

- stuk 7: UNHCR Global Trends 2012, “Displacement, The New 21st Century Challenge”, 9 juni 2013, p. 30;

- stuk 8: United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017;

- stuk 9: Afghanistan: security situation”, EASO Country of Origin Information Report, November 2016, p. 44-46;

- stuk 10: UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data, UNAMA, 27 april 2017;

- stuk 11: Kabul rocket kills woman and child”, The New Indian Express, 5 juli 2017;

- stuk 12: Aljazeera, Taliban kills scores in Afghanistan's Paktia and Ghazni, 18 oktober 2017;

- stuk 13: Aljazeera, Taliban attack kills dozen of soldiers in Kandahar, 19 oktober 2017;

- stuk 14: Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, Rijksoverheid.nl, november 2016, p. 91;
  - stuk 15: Humanitarian Bulletin: Afghanistan", OCHA, 1 – 31 mei 2017;
  - stuk 16: Afghanistan's Forgotten Humanitarian Crisis", The Diplomat, 9 juni 2016;
  - stuk 17: The New York Times, Taliban Breach Afghan Police Killing Dozens, 17 oktober 2017;
  - stuk 18: NBC News, Taliban launch wave of Attacks in Afghanistan, killing 74, 17 oktober 2017 en Guardian, Wave of Taliban suicide attacks on Afghan forces kills at least 74, 17 oktober 2017;
  - stuk 19: BBC, Afghanistan Taliban twin attack kill dozens, 17 oktober 2017;
  - stuk 20: Military cadets killed in Kabul minibus suicide bombing, 21 oktober 2017;
  - stuk 21: foto's werk van verzoeker;
  - stuk 22: foto van verzoeker en collega bij heroïnevangst;
  - stuk 23: verklaring van collega's ondertekend door de commandant;
  - stuk 24: UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013;
  - stuk 25: UNHCR, "Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees", December 2011, § 181;
  - stuk 26: UNHCR, UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted, dd. 28 januari 2005, p 11-12.
- 2.2.2. Op 26 april 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:
- stuk 27: klachtbrief van verzoeker gericht aan het politie commissariaat vijfde gebied Kabul;
  - stuk 28: envelop waarin het document aan verzoeker werd toegestuurd;
  - stuk 29: attest van het dorpshoofd A.M.;
  - stuk 30: envelop waarin het document aan verzoeker werd toegestuurd;
  - stuk 31: NY times, "May God Kill Your Own Son': Bomb Rips Families Apart in Kabul", 21 maart 2018;
  - stuk 32: HLN, "Man die granaat naar school gooit en nog zeven anderen komen om bij drie aanslagen in Afghanistan", 18 maart 2018;
  - stuk 33: Los Angeles times, "As war's toll grows in Kabul, the dead fight for space with the living", 26 maart 2018;
  - stuk 34: NRC, "Afghanistan attack targets Kabul classroom with 600 children inside", 19 maart 2018;
  - stuk 35: Telegraaf, "Doden door 'nieuwjaarsaanslag' Kabul", 21 maart 2018;
  - stuk 36: Rawa, 'May God Kill Your Own Son': Bomb Rips Families Apart in Kabul, 21 maart 2018;
  - stuk 37: ECOI, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", European Country of Origin Information Network, 12 maart 2018;

- stuk 38: UN Secretary-General, the situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 15 december 2017, p 5-7;

- stuk 39: Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, Afghanistan;

- stuk 40: De Morgen, "Tientallen doden bij aanslag in Kabul", 22 april 2018.

2.2.3. Op 14 mei 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- stuk 41: een cd-rom met videofragment van de executie.

2.2.4. Op 3 oktober 2018 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- stuk 42: foto's van nieuwe slachtoffers van de criminele bende;

- stuk 43: foto's van de schoonbroer;

- stuk 44: foto van de begrafenis van de oom;

- stuk 45: UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;

- stuk 46: EASO Country Guidance: Afghanistan, Guidance note and common analysis, juni 2018;

- stuk 47: EASO, Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update, 30 mei 2018;

- stuk 48: NOS, "Aantal burgerdoden in Afghanistan loopt op, ook vandaag weer aanslag", 15 juli 2018;

- stuk 49: The Jamestown Foundation, "Islamic State a deadly Force in Kabul", 6 april 2018;

- stuk 50: The Washington Post, "How the Islamic State got a foothold in Afghanistan", 21 maart 2018;

- stuk 51: The Jamestown Foundation, Taliban Demonstrates Resilience With Afghan Spring Offensive, 2 juni 2018;

- stuk 52: Oxfam, Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan, 31 januari 2018, p.23-24;

- stuk 53: The Guardian, "Afghan leader's offer to Taliban is a last-ditch gamble for peace", 28 februari 2018,

- stuk 54: International NGO Safety organisation, Afghanistan Context analysis, geldig op 1 oktober 2018;

- stuk 55: European Country of Origin Information Network, "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", 11 september 2018.

2.2.5. Op 10 januari 2019 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- stuk 56: TOLONews, Blast Targets Security Forces Convoy In Kabul; 12 killed, 11 december 2018;

- stuk 57: TIME, Death Toll Rises to 40 in Kabul Bomb Attack, 25 december 2018;

- stuk 58: US Department of Defense Office of Inspector General, Lead Inspector General for Opération Freedom's Sentinel I Lead Inspector General Report to the United States Congress I July 1, 2018 - September 30, 2018, 19 november 2018;

- stuk 59: Foreign Policy, In Afghanistan, a 17-Year Stalemate, 20 november 2018;
- stuk 60: New York Times, U.S. to Withdraw About 7,000 Troops From Afghanistan, Officials Say, 20 december 2018;
- stuk 61: CSB Monitor, Is it safe for Europe to force Afghan migrants to return home?, 31 december 2018;
- stuk 62: NRC, Zeker vijftien doden bij aanvallen Talibaan in Afghanistan, 1 januari 2019.

2.2.6. Op 4 januari 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is als volgt.

Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een Tadzjiek afkomstig uit het district Paghman in de provincie Kabul. Verzoeker, die school liep tot de 12de graad, volgde acht weken training aan de politieacademie te Maidan Wardak. Daarna begon hij te werken voor de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP) als lijfwacht van het hoofd van de criminele politie van dat district. Op 23 augustus 2014 werd een familie in het district Paghman door een bende aangevallen en de vrouwen werden aangerand en verkracht. Verzoeker verklaart betrokken te zijn bij de arrestatie van deze daders begin september 2014. Een maand later werd zijn broer aangevallen en werden er bedreigingen geuit ten aanzien van verzoeker. Nog later werd zijn collega beschoten. Omdat zijn baas verzoeker en zijn collega's niet kon beschermen, besliste verzoeker om Afghanistan te verlaten. Toen hij in Turkije was, verdween zijn voormalige baas A.K.M. Nog later werd het districtshuis van Paghman getroffen door een bom waarbij het hoofd van de criminele politie, een lijfwacht en een bezoeker om het leven kwamen. Deze bom werd geplaatst door een lid van de bende die ook achter verzoeker aan zit.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door families van de bendeleden die hij hielp arresteren.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd in het kader van zijn gehoren bij het CGVS (AD CGVS, stuk 21, map met 'documenten').

Met zijn originele taskara, politiebadge, diploma en puntenlijst, certificaat van opleiding en autokaart van de politie toont verzoeker enkel zijn identiteit en tewerkstelling bij de politie aan, die niet worden betwist. Deze identiteits- en tewerkstellingsdocumenten maken op zich echter de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoren bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.3. Na lezing van het administratief dossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen weergegeven in de gehoorverslagen, stelt de Raad het volgende vast:

- Ten eerste, gelet op het profiel van verzoeker en zijn gelimiteerde kennis, is het weinig aannemelijk dat verzoeker door de bendeleden wordt gevisieerd.

Immers, zoals hij zelf aanhaalt, was verzoeker enkel werkzaam als lijfwacht van het hoofd van de criminele politie gedurende een periode van 10 maanden en oefende hij geen hoge of zichtbare functie uit. Hij was een gewone agent en volgde enkel bevelen op (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag I, p. 16 en stuk 11, gehoorverslag II, p. 8, 9 en 18).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers kennis over de verdachten en het onderzoek de kennis die uit enkele krantenartikelen kan worden afgeleid, niet overstijgt.

Nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker een *"ingestudeerde kennis"* wordt verweten, zoals hij beweert. Wel wordt correct vastgesteld dat zijn kennis eerder beperkt is, zoals verzoeker zelf stelt, hoewel deze zaak enorm werd gemediatiseerd, zoals verzoeker zelf verklaarde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag I, p. 11), en de Afghanen, zeker in de provincie Kabul, alsook de internationale gemeenschap op de hoogte waren van deze zaak die een symbooldossier werd voor president Ashraf Ghani, zoals blijkt uit de landeninformatie in het dossier.

Daarbij stelt de verwerende partij terdege vast: *"U geeft weliswaar de namen van de gearresteerden (CGVS 1, p. 15) maar deze zijn ook verschenen in alle krantenartikelen over deze zaak net als het feit dat enkele onder hen reeds een gevangenisstraf achter de rug hadden (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 8). Zo is het opmerkelijk dat u enkel kunt zeggen dat de meesten Pasjtoe spraken maar dat u niet weet van welke stammen of etnie zij waren (CGVS 1, p. 16). Dit is des te merkwaardig aangezien zij allen van hetzelfde district afkomstig zijn als datgene waar ook u uw hele leven heeft doorgebracht tot uw vertrek uit Afghanistan."*

De beperktheid van verzoekers kennis over de verdachten en het onderzoek blijkt ook uit het feit dat zijn kennis op verschillende vlakken zelfs tegenstrijdig blijkt te zijn aan informatie die ook publiek

beschikbaar is, zoals volgt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: “U beweert eveneens dat alle 7 verdachten van de verkrachting ook gearresteerd werden door verschillende eenheden van de politie (CGVS 1, p. 15) en uiteindelijk berecht werden, terwijl de New York Times vermeldt dat er naast de 7 gearresteerden nog 3 verdachten waren die al geïdentificeerd werden maar nog niet gearresteerd. U bevestigde twee keer in het eerste interview bij het CGVS dat alle 7 verdachten gearresteerd werden (CGVS 1, p. 15) om in het tweede interview bij het CGVS uw verklaring plotseling bij te stellen door er aan toe te voegen dat er misschien nog wel andere personen bij betrokken waren maar dat u het eigenlijk niet weet (CGVS 2, p. 8).”

Verzoekers profiel en gelimiteerde kennis over de verdachten en het onderzoek vormt dan ook een ernstige aanwijzing dat zijn betrokkenheid in dit alles zeer beperkt was en niet van die aard dat hij redelijkerwijze een risico loopt te worden vervolgd, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld.

- Ten tweede, de verklaringen van verzoeker over zijn voorgehouden vervolgers zijn dermate vaag en incoherent dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Dit blijkt terdege uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Specifiek over [N.] en [A.], de personen bij wier arrestatie u hielp, weet u niet of er al onderzoeken lopende waren tegen hen (CGVS 2, p. 8), noch kunt u meer over [N.] en [A.] zeggen wanneer u de kans hiertoe geboden wordt (CGVS 2, p. 9). U weet niet of zij al lang bij de bende waren en op de vraag of zij een job hadden reageert u ontwijkend (CGVS 2, p. 9). Ook wanneer gevraagd wordt naar hun familie, reageert u ontwijkend, zegt u dat hun families misschien wel belangrijk kunnen zijn en begint u over hun dorpen (CGVS 2, p. 9). Wanneer u later opnieuw gevraagd wordt of de bendeleden deel uitmaakten van een belangrijke familie met sterke banden bij de overheid in Paghman zegt u nu met zekerheid dat het een invloedrijke familie is maar moet u wederom het antwoord schuldig blijven op de vraag wat zij dan concreet deden van activiteiten (CGVS 2, p. 18). Nochtans geeft u aan dat u in Afghanistan vervolging vreest van “misschien neven of andere familieleden die nu wraak willen nemen” (CGVS 2, p. 18). De vaagheid waarmee u de vraag naar uw vervolgers moet beantwoorden is sprekend voor het geloof in uw asielmotieven (CGVS 2, p. 13). Van u, die nooit ergens anders gewoond heeft dan in het district Paghman en werkzaam was bij de criminele politie, waardoor op zijn minst verwacht mag worden dat u enige notie heeft van de lokale invloedrijke families die zich inlaten met criminele activiteiten, mag niet alleen verwacht worden dat u een goede kennis heeft van de families van de bendeleden maar ook dat u duidelijk zicht probeert te krijgen op de personen van wie u vervolging vreest. Dat u verklaart dat uw terugkeer naar Afghanistan verhinderd wordt door “mensen die op de een of andere manier deel uitmaken van die bende of daar iets mee te maken hebben” en dat u stelt dat u nog nooit van hun familie gehoord had voor deze zaak pleit allerminst voor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven (CGVS 2, p. 9,13).

Voorts is het ook veelzeggend dat u in uw eerste interview bij het CGVS nog beweerde dat u persoonlijk [N.] heeft gearresteerd (CGVS 1, p. 11 en 16) terwijl u hierop terugkomt in het tweede interview bij het CGVS door te stellen dat u zelf nooit iemand arresteerde maar eerder assisteerde in de arrestaties (CGVS 2, p. 5). Deze flagrante tegenstrijdigheid over uw bijdrage aan de arrestatie van de bendeleden doet het geloof in uw persoonlijke betrokkenheid teniet.

Over de bende die verantwoordelijk was voor deze verkrachtingen blijft u eveneens steeds steken in vage en algemene bewoordingen. Zo geeft u aan dat u niet weet wie de nieuwe leiders zijn van de bende nadat hun leiders [N.] en [A.] opgehangen werden (CGVS 1, p. 22) en dat er binnen de criminele politie geen lijst werd bijgehouden van belangrijke leden van de bende omdat dit bij de rechtbanken zat (CGVS 1, p. 22). Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen aangezien u zelf beweert dat de criminele politie met eigen afdelingen, eigen inlichtingendiensten en eigen onderzoeken werkt en dat jullie de arrestaties dienden uit te voeren (CGVS 2, p. 3). Dat u dan ook geen idee heeft van andere bendeleden of leiders ondanks het feit dat u zelf beweert dat deze bende in heel Afghanistan actief is en overal spionnen heeft (CGVS 1, p. 23) in die mate dat u zelfs denkt dat u in Turkije door hen gezocht werd (CGVS 1, p. 23 en CGVS 2, p. 15), doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen omtrent de infiltranten van deze bende bij de overheid blijven dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt namelijk dat u over deze bende niet specifiek weet wie hen steunde binnen de overheid maar dat er in het algemeen wel veel banden zijn tussen de overheid en criminelen (CGVS 1, 15). Ook wanneer u in het tweede interview bij het CGVS gevraagd wordt naar de banden van deze bende bij de overheid, begint u over de recente aanslag in Mazar-e-Sharif (CGVS

2, p. 17). U geeft vervolgens zelf het voorbeeld dat hooggeplaatsten in de overheid oproepen deden om criminelen vrij te krijgen maar gevraagd naar wie dit in deze verkrachtingszaak zou gedaan hebben, zegt u dat het niemand bepaald is. Wanneer het CGVS vervolgens vraagt of het dan een groep mensen is, verklaart u dat het geen specifieke mensen zijn en dat een gewone mens dat niet kan weten (CGVS 2, p. 18). Gezien uw eigen betrokkenheid en het feit dat u verklaart zelf werkzaam te zijn geweest voor de criminele politie, is het opmerkelijk dat u steeds weer hervalt in dergelijke algemene beschrijvingen in de plaats van concrete voorbeelden te kunnen geven. U geeft daarenboven nog aan dat u niet weet of alle verkrachters en verdachten al dan niet tot dezelfde bende behoorden (CGVS 2, p. 8) met als verklaring hiervoor dat u als gewone agent niet meer zou weten dan dat (CGVS 2, p. 8). Dit kan opnieuw niet overtuigen gezien uw rol bij de criminele politie in deze zaak en de schaal van deze bende volgens uw eigen verklaringen.

Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen af omtrent twee andere personen die geëxecuteerd werden. In het eerste interview bij het CGVS stelt u nog dat [H.U.] en [R.K.] de hoofdleiders waren van de bende en daarom ook opgehangen werden samen met de verkrachters (CGVS 1, p. 11,18,22). In het tweede interview bij het CGVS bevestigt u enerzijds dat zij samen met enkele van de verkrachters werden opgehangen maar zegt u anderzijds dat zij niet tot dezelfde bende behoorden en in binnen- en buitenland bekend waren als criminelen (CGVS 2, p. 8), om dit vervolgens weer onmiddellijk aan te vullen met de boodschap dat u eigenlijk niet weet of zij ook iets te maken hadden met deze zaak aangezien u niets te maken had met hun arrestatie (CGVS 2, p. 8). Bovenop deze duidelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen moet opgemerkt worden dat de maffiabaas [R.K.], die bovendien gearresteerd werd in "uw" vijfde politiedistrict, hetgeen u nalaat te vermelden, helemaal niet samen met de verkrachters opgehangen werd maar nog vier maanden in de gevangenis heeft doorgebracht om pas op 19 januari 2015 veroordeeld te worden tot de doodstraf, toen u in Iran of Turkije aan het werk was. Dit is geen detail gezien het profiel van deze internationale maffiabaas en uw beweerde betrokkenheid in de arrestatie van deze internationaal gekende verkrachtingszaak.

Deze vage en incoherente verklaringen over wie nu precies de personen zijn waarvoor u uw land ontvlucht bent, doen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Dat verzoeker slechts een profiel als lijfwacht kan worden aangemeten, neemt niet weg dat hij, volgens zijn verklaringen, nooit ergens anders heeft gewoond dan in het district Paghman, dat hij werkzaam was bij de politie, rechtstreeks betrokken was bij deze zaak en er zelfs zijn thuisland voor moest verlaten. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht verzoeker meer kennis zou hebben over zijn voorgelaten vervolgers dan hetgeen hij aanreikte tijdens zijn gehoren op het CGVS, dan wel dat hij duidelijk zicht probeert te krijgen op zijn vervolgers en dat hij in staat zou zijn om meer concrete, eenduidige en samenhangende verklaringen af te leggen, quod non.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter volharden in zijn relaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van loutere beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de verwerende partij en het geven van gefabriceerde post factum verklaringen. Hij laat echter na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat met betrekking tot de heren H.U. en R.K. zijn verklaringen van het tweede verhoor de juiste zijn, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De eenvoudige ontkenning van zijn eerdere verklaringen tijdens het eerste gehoor, waarvan de schriftelijke neerslag is opgenomen in het administratief dossier, doet daaraan uiteraard geen afbreuk.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden verder te verschonen door te stellen dat er onbetwistbaar een fout in de vertaling is gebeurd, hetgeen de Raad echter niet aannemelijk acht, aangezien uit het verslag van het eerste gehoor blijkt dat verzoeker tot driemaal toe heeft verklaard dat H.U. en R.K. de hoofdleiders van de bende waren en samen met de verkrachters werden opgehangen (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p. 11, 18 en 22).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij veel meer wilde vertellen maar dat de tolk hem wees op het feit dat hij kort van stof moest zijn, is dit niet meer dan een loutere bewering die geen enkele feitelijke grondslag vindt in het dossier. Verzoeker werd twee keer gehoord op het CGVS en kreeg ruim de mogelijkheid om alle relevante elementen van zijn beschermingsverzoek uiteen te zetten.

- Ten derde, vertoont verzoekers kennis over het verdere onderzoek van de zaak na de arrestaties, duidelijke hiaten, zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Verder stelt ook uw kennis over het verdere onderzoek van de zaak teleur. Zo weet u niet wanneer de laatste persoon gearresteerd werd (CGVS 1, p. 16), of er na uw vertrek een onderzoek zou ingesteld zijn naar de verdwijning van uw baas [A.K.M.] (CGVS 2, p. 15), wie er in zijn plaats zou gekomen zijn (CGVS 2, p. 16) en of er nog vorderingen te noteren zijn in het onderzoek naar de verkrachtingen (CGVS 2, p. 16). U weet evenmin of andere die nog met het onderzoek bezig waren enige problemen hebben ondervonden (CGVS 2, p. 10). Zelfs over de twee andere lijfwachten van het hoofd van de criminele politie, [Z.] en [S.], heeft u geen idee of zij al dan niet nog bedreigd werden (CGVS 2, p. 10 en 15). Wanneer u dan gevraagd wordt of zij zich nog in Paghman bevinden, geeft u aan dit niet te weten omdat u hen nooit contacteerde om uzelf te beschermen (CGVS 2, p. 15).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij nooit de kans had om meer informatie te vragen, maar dit is een loutere bewering die geen afbreuk doet aan dit correcte motief:

“U geeft echter aan nog steeds in contact te zijn met uw familie (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 12) waardoor toch mag verwacht worden dat u enige interesse toont in het vervolg van deze ophefmakende zaak die dan nog de oorzaak zou zijn geweest van uw vertrek uit het land waar u reeds uw hele leven had doorgebracht. Hierop antwoordde u dat u het hen niet gevraagd heeft omdat uw broer te jong is en uw vader te oud om nog naar buiten te gaan en zaken te weten te komen. Dit overtuigt uiteraard niet, ten eerste omdat uw broer [R.] intussen al ongeveer 17 jaar oud is en ten tweede omdat u over de verdwijning van uw baas [A.K.M.] hoorde van uw vader die het op zijn beurt wist door samen te zitten met andere mensen van Paghman (CGVS 2, p. 15).”

Daarnaast treedt de Raad de verwerende partij in volgende terechte vaststelling:

“Los van bovenstaande duidelijke hiaten in uw verklaringen, is het weinig waarschijnlijk dat het net u zou zijn die uitgezocht zou worden om vervolgd te worden aangezien u zelf verklaart dat u na de arrestatie waarin u meehielp niet langer betrokken was bij het onderzoek (CGVS 2, p. 10), dat u maar een gewone agent was (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 8, 9 en 18). Bovendien geeft u zelf aan dat uw naam nergens in het nieuws vermeld werd (CGVS 2, p. 10).”

De loutere bewering dat de families van de gearresteerde bendeleden geen onderscheid maken tussen de agenten die betrokken zijn bij het onderzoek en de agenten die aanwezig waren bij de arrestaties, doet geen afbreuk aan dit motief noch verklaart het op aannemelijke wijze waarom net verzoeker wordt gevisieerd.

- Ten vierde is het gedrag van verzoeker en zijn familie na de aanvallen op zijn broer en collega weinig overtuigend waardoor het niet geloofwaardig is dat deze hebben plaatsgevonden, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“Ook uw reactie op de aanvallen is vreemd waardoor het niet geloofwaardig is dat deze heeft plaatsgevonden. Zo geeft u aan dat u na de aanval op uw broer nog 7 à 8 dagen bleef werken (CGVS 1, p. 19,20; CGVS 2, p.14) omdat u het als uw plicht beschouwde om te werken voor de politie en dat het iets was zoals alle andere keren. Dit is echter weinig geloofwaardig aangezien het een toen al sterk gemediatiseerde zaak betrof en de daders uit uw district Paghman kwamen. Dat u in dat geval nog steeds zou denken dat het zoals andere keren was en u na de aanval op uw broer waarin specifiek naar u gevraagd werd, waarbij gezegd werd dat u niet met rust zou worden gelaten en uw broer voor dood werd achtergelaten (CGVS 1, p. 11), is allesbehalve overtuigend. Sterker nog, u nam op dat moment waarop de persoonlijke dreiging op haar hoogtepunt was niet eens veiligheidsmaatregelen (CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede interview verandert u uw verklaringen en zegt u tot driemaal toe dat u uiteraard wel veiligheidsmaatregelen trof (CGVS 2, p. 10) maar komt u niet verder dan te zeggen dat u waakzaam was en goed moest opletten (CGVS 2, p. 10). Nochtans geeft u aan dat uw tegenstanders u gemakkelijk konden vinden (CGVS 1, p. 19). Dat u in deze omstandigheden helemaal niets kon ondernemen om de dreiging voor uw persoon in meer of minder mate weg te nemen is weinig aannemelijk. Over die aanval op uw broer spreekt u zichzelf bovendien ook tegen. Bij de DVZ verklaarde u nog dat hij aangevallen werd door twee personen met een hond (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u het bij het CGVS telkens heeft over drie personen met een hond (CGVS 1, p. 11 en CGVS 2, p. 11). Hiermee geconfronteerd herhaalt u uw tweede verklaring, met name dat het drie personen waren en dat er misschien een misverstand is gebeurd (CGVS 2, p. 11), hetgeen weinig overtuigend is.

Nog vreemder is het feit dat uw familie voor enkele maanden gevlucht is naar Maidan Wardak maar vervolgens simpelweg terug in Parachi is gaan wonen in hetzelfde huis omdat de ouders het vroegen

en om er voor de dieren en de gronden te gaan zorgen (CGVS 1, p. 20 en CGVS 2, p. 13). Dit gedrag spreekt geenszins van een pertinente dreiging tegenover uw familie.

(...)

Deze gedragingen van uzelf en uw familie doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor nooit vermeld dat hij niet mocht stoppen met zijn werk en slechts één dag vrij kreeg om zijn broer te gaan bezoeken. Integendeel, gevraagd of hij overwoog te stoppen met werken voor de politie, verklaarde hij duidelijk: “Nee dat overwoog ik nooit om te stoppen met mijn plicht te werken voor de politie. Voor mij was het iets zoals alle andere keren. Ik was bij heel veel zaken betrokken. Ik arresteerde nog veel mensen dus voor mij was het normaal.” (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p. 19). Verzoekers betoog in het verzoekschrift is dan ook niet meer dan een gefabriceerde post factum verklaring, die overigens geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij niet eens veiligheidsmaatregelen trof, hetgeen weinig overtuigend is.

Verzoeker tracht met zijn verdere betoog dat hij steeds duidelijk was over de aanval op zijn broer een verklaring te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden door zijn verschillende verklaringen te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring. Zijn betoog betreft echter een post factum verklaring, die na reflectie is tot stand gekomen en geen afbreuk doet aan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog benadrukt dat hij het enige doelwit is, gaat hij voorbij aan volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Dat u verklaart dat u het belangrijkste doelwit was van deze bende neemt niet weg dat uw broer degene is die in elkaar geslagen werd en in het ziekenhuis belandde en enige voorzichtigheid tegenover hem mag verwacht worden. Het is bovendien ronduit vreemd dat wanneer u gevraagd wordt of uw familie niet naar Kaboel kon verhuizen u als enige argument aanhaalt dat zij daar ook opgespoord zouden kunnen worden (CGVS 2, p. 13) – opnieuw zonder te kunnen zeggen door wie precies – terwijl zij dan wel beslissen om terug te gaan wonen in hetzelfde dorp waar uw broer in elkaar geslagen werd en dan nog in hetzelfde huis.”

- Ten vijfde, maakt verzoeker met de vage verklaringen over de verdwijning van zijn baas niet aannemelijk dat deze verdwijning rechtstreeks betrekking heeft op zijn eigen vlucht uit Afghanistan, zoals op goede gronden wordt vastgesteld in de bestreden beslissing:

“U vermeldt bovendien nog dat uw voormalige baas [A.K.M.] verdween nadat u Afghanistan verliet, maar weet hier niks over te zeggen. Gevraagd naar wat er gebeurde, zegt u simpelweg dat het te maken heeft met de ophanging maar dat u niet weet of hem iets overkomen is dan wel of hij gevlucht zou zijn naar Europa of naar ergens anders (CGVS 2, p. 15). Evenmin kunt u zeggen wanneer hij precies verdween, noch of er een onderzoek naar hem is opgestart. Door deze vage beschrijvingen maakt u niet aannemelijk dat dit rechtstreeks betrekking zou hebben op uw eigen vlucht uit Afghanistan.”

De loutere bewering dat het vanuit België erg moeilijk is om verdere informatie te verkrijgen, neemt niet weg dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verdwijning van zijn baas rechtstreeks betrekking heeft op zijn eigen vlucht.

- Ten zesde blijkt uit de objectieve landeninformatie in het dossier dat de bomaanslag op het districtshuis van Paghman werd opgeëist door de taliban en niet door de bende die werd gearresteerd, zoals correct in de bestreden beslissing wordt gesteld:

“Wat betreft de bomaanslag op het districtshuis van Paghman die plaatsvond in september 2015 is het opvallend dat uit de objectieve informatie blijkt dat het de taliban is die deze aanslag heeft opgeëist en dat er nergens melding gemaakt wordt van een bende gelieerd aan de daders van de verkrachtingen in Paghman een jaar ervoor, dit in tegenstelling tot wat u zegt dat uw vader u verteld heeft over deze aanslag (CGVS 2, p. 14). Opnieuw is het opmerkelijk dat u geen concrete namen van verdachten of van een organisatie kunt geven maar wederom spreekt over “handlangers van de mensen die opgehangen zijn in de verkrachtingszaak” (CGVS 2, p. 15).”

Met het betoog dat de aanslag plaatsvond toen hij al gevlucht was, tracht verzoeker zijn foutieve verklaringen te vergoelijken, maar dit doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat de bomaanslag niet kan worden gelieerd aan de bende die hij zou hebben geholpen te arresteren.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad de verklaringen van verzoeker bij het CGVS dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot de verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Deze bevindingen worden dan ook overgenomen door de Raad.

2.4.2.4. In het kader van zijn beroepsprocedure legt verzoeker een aantal nieuwe stukken voor.

- Zo voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift foto's toe waarmee hij wil aantonen dat hij wel degelijk tewerkgesteld was bij de politie (stukken 21 en 22 bij het verzoekschrift). Zoals reeds vermeld, wordt verzoekers tewerkstelling bij de politie niet betwist. Evenwel maken deze foto's op zich de voorgehouden vervolgingsfeiten en het vluchtrelaas niet aannemelijk. Daarbij is het opmerkelijk dat verzoeker foto's neerlegt waarin hij te zien is in een auto van de CNPA (Counter Narcotics Police Afghanistan) en aanwezig is bij de vangst van heroïne, terwijl verzoeker nooit over de CNPA heeft gesproken tijdens zijn gehoren, maar steeds heeft verklaard dat hij werkte voor de Afghaanse Nationale Politie bij "District Vijf" van de stad Kabul als "liefwacht met de crime branche officer" (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p. 9). Nooit heeft verzoeker verklaard te hebben gewerkt voor de gespecialiseerde drugseenheid van de Afghaanse politie.

Verzoeker legt ook een ander stuk neer, met name een verklaring van zijn collega's dat hij wel degelijk bij de politie heeft gewerkt en dat hij betrokken was bij de arrestatie, getekend door de commandant (stuk 23 bij het verzoekschrift). De Raad stelt vast dat, hoewel verzoeker aangaf het stuk te laten vertalen naar het Nederlands, nergens in de 63 stukken die verzoeker aan de Raad voorlegt, een vertaling van stuk 23 is terug te vinden. Aangezien dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet is vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling, beslist de Raad, in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit document niet in overweging te nemen.

- In een eerste aanvullende nota van 26 april 2018 voegt verzoeker een klachtbrief toe, door hem geschreven en gericht aan het politiecommissariaat van het vijfde gebied van de stad Kabul. In deze brief verklaart verzoeker dat hij als 2de sergeant heeft gewerkt en dat hij heeft meegewerkt aan de arrestatie van een groep criminelen die zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en verkrachtingen in het jaar 1393 Afghaanse kalender, waarna zijn familie en hijzelf bedreigd werden met de dood. Onderaan de brief bevestigt kolonel J.G.H. dat wat in deze klachtenbrief staat, juist is en echt gebeurd (stuk 28).

De Raad stelt vast dat deze klachtbrief niet gedateerd is en dat verzoeker geen inlichtingen verschaft over het tijdstip waarop deze klachtbrief werd opgesteld. Evenmin geeft verzoeker de achterliggende reden of omstandigheden waarin de klachtbrief werd opgesteld mee. De inhoud van de brief komt overigens niet overeen met de verklaringen van verzoeker. Gevraagd naar zijn rang, vertelde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij 'soldaat' was (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p.7), terwijl verzoeker volgens zijn eigen brief '2de sergeant' zou zijn. Gevraagd wie er hoger was in rang dan zijn directe baas van de crime branch, verwees verzoeker enkel naar M.S.T., hoofd van het hoofdkwartier in het 5de gebied van de stad Kabul (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p. 9-10). Verzoeker maakte nooit melding van een kolonel J.G.H. Verder stelt de Raad vast dat deze klachtbrief weinig officieel en authentiek voorkomt. De klacht van de verzoeker is gedrukt maar bevat verder geen officiële vormelijke elementen en werd niet gehandtekend door verzoeker, terwijl de 'bevestiging' van de kolonel J.G.H. handgeschreven is met handtekening en stempel.

Nog bij deze eerste aanvullende nota voegt verzoeker een attest toe van het dorps hoofd A.M. waarin deze bevestigt dat verzoeker bij de politie van de 5de zone van de stad Kabul werkte, deelnam aan de arrestatie van daders van de misdaad in Paghman in het jaar 1393, dat hij door de andere leden van de bende werd bedreigd en het land moest verlaten (stuk 29). Ook hier stelt de Raad vast dat dit attest niet werd gedateerd en dat verzoeker geen inlichtingen verschaft over het tijdstip waarop dit attest werd opgesteld. Evenmin geeft verzoeker de achterliggende reden waarom of de omstandigheden waarin dit attest werd opgesteld mee.

Beide stukken vertonen een gesolliciteerd karakter, aangezien ze ten behoeve van verzoeker werden opgesteld. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan relatief en kan de inhoud ervan niet zomaar voor waar worden aangenomen. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (AD CGVS, stuk 22, map met 'landeninformatie', COI Focus Afghanistan: Corruptie en valse documenten).

De enveloppes die worden gevoegd aan de aanvullende nota's (stukken 29 en 30) tonen verder enkel aan dat verzoeker post uit Afghanistan heeft ontvangen.

Ten slotte merkt de Raad op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet aan verdere informatie kan geraken over de verdachten en het onderzoek, hij er klaarblijkelijk wel in slaagt om verklaringen van derden over zijn aanwezigheid bij de arrestatie en zijn problemen daarna te bemachtigen. Verzoekers betoogt dat hij geen verdere inlichtingen kan verkrijgen over de verdachten, het onderzoek en de afwikkeling ervan is dan ook niet aannemelijk.

- In een tweede aanvullende nota van 14 mei 2018 voegt verzoeker een CD-rom toe (stuk 41). Verzoeker houdt voor dat in het videofragment wordt afgebeeld hoe H.S., die volgens hem ook wordt verdacht in het dossier van Paghman, samen met andere personen wordt geëxecuteerd. Verzoeker wenst dit stuk voor te leggen omdat volgens hem de verwerende partij geen geloof hecht aan het feit dat het incident werkelijk is gebeurd, met name dat H.S. samen met de anderen werden geëxecuteerd.

Verzoeker maakt echter een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en gaat tevens voorbij aan de kern van de vaststellingen gemaakt door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart hij in een eerste gehoor dat H.S. en R.K. de hoofdleiders waren van de bende en daarom ook werden opgehangen met de verkrachters uit Paghman (AD CGVS, stuk 11, gehoorverslag I, p. 11, 18, 22), terwijl hij in een tweede gehoor bevestigt dat zij werden opgehangen met de verkrachters van Paghman maar dat zij niet behoorden tot de bende van deze verkrachters waarbij hij aanvulde dat hij eigenlijk niet wist of ze iets met die zaak te maken hadden (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag II, p. 8). Het is deze duidelijke tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, die verzoeker overigens niet betwist, die afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Dat H.S. werd geëxecuteerd samen met vijf daders betrokken bij het incident in Paghman op 8 oktober 2014, wordt in de bestreden beslissing niet betwist, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. Dit feit blijkt immers uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het dossier.

Wél blijkt deze objectieve landeninformatie dat H.S. en R.K. maffialeiders waren die behoorden tot een andere gangsterbende dan de daders die verantwoordelijk waren voor de aanval op de familie uit Paghman en de verkrachting van de vrouwen. H.S. en R.K. waren dan ook niet betrokken bij dit incident. Uit de landeninformatie blijkt in het bijzonder dat H.S. reeds werd gearresteerd in 2013 en zich dus tijdens de aanval op de familie uit Paghman op 23 augustus 2014 reeds in de gevangenis bevond (AD CGVS, stuk 22, map met 'landeninformatie'; zie artikel "Notorious gangster R.K. sentenced to death by a court in Kabul"). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in de aanvullende nota werd H.S. niet "*verdacht in het dossier van Paghman*". Dat verzoeker zulke foutieve beweringen voorlegt in zijn aanvullende nota, doet nogmaals afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat R.K. helemaal niet samen met de vijf verkrachters werd opgehangen, maar pas op 19 januari 2015 tot de doodstraf veroordeeld. Gelet op mediabekendheid van deze internationale maffialeider, zoals blijkt uit de nieuwsartikelen in het dossier, en verzoekers beweerde betrokkenheid in de arrestatie van de daders van het incident in Paghman, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hiervan op de hoogte was, quod non.

- In een derde aanvullende nota van 3 oktober 2018 legt verzoeker foto's voor (stukken 42, 43 en 44). Verzoeker houdt voor dat zijn schoonbroer, oom en neef vermoord werden door de criminele bende die hem bedreigt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkele familieband tussen hem en de op de foto's afgebeelde personen aantoot. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat aannemelijk maakt dat de afgebeelde personen familieleden van verzoeker zijn. Zulke familieband blijkt ook niet uit de foto's die hij voorlegt.

Uit deze foto's blijkt verder evenmin in welke omstandigheden de voorgehouden familieleden zijn omgekomen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend aan deze foto's omdat deze door mogelijk encenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gelet op wat voorafgaat, omwille van de hierboven besproken inhoudelijke redenen en/of relatieve bewijswaarde, kan verzoeker op zich geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Gelet op de zeer weinig geloofwaardige verklaringen van verzoeker kan aan deze stukken, gelet op de uiteengezette inhoudelijke redenen en/of relatieve bewijswaarde, evenmin een doorslaggevend gewicht worden toegekend.

2.4.2.5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij bij in het standpunt dat aan het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging door leden van de criminele bende die hij arresteerde, geen geloof kan worden gehecht.

2.4.2.6. Verzoeker stelt dat hij als lid van de criminele politie duidelijk een risicoprofiel heeft en meer kans maakt om slachtoffer te worden van extremistisch geweld.

De vaststelling dat een verzoeker valt onder een risicoprofiel, leidt er in casu echter niet automatisch toe dat hij als vluchteling dient te worden erkend. De UNHCR-richtlijnen inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Guidance nota, waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij, stellen duidelijk dat niet alle personen die vallen onder een risicoprofiel noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming.

Voor leden van de Afghaanse Nationale Politie zetten zowel UNHCR als EASO uiteen dat zij mogelijk nood hebben aan internationale bescherming maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval (*"UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection(...)"*; *"While the conclusions under this common analysis could provide general guidance, the protection needs of each applicant should be examined individually. The non-exhaustive examples with regard to subprofiles at a differentiated risk and of circumstances which would normally increase or decrease the risk are to be taken into account in light of all circumstances in the individual case."*).

EASO en UNHCR hanteren aldus zeer duidelijk een individualiseringsvereiste voor alle geïdentificeerde risicoprofielen. Bijgevolg volstaat het loutere gegeven dat verzoeker werkzaam was bij de Afghaanse Nationale Politie op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de regio van herkomst in Afghanistan aan te nemen.

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moet rekening worden gehouden met zijn persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille werkzaamheden voor de Afghaanse Nationale politie dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad verwijst hier naar de pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw tewerkstelling bij het Afghaans leger een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende uw actieve dienst als lijfwacht van het hoofd van de criminele politie ongeveer 10 maanden steeds binnen de stad Kaboel bleef en enkel naar Maidan Wardak bent gegaan voor uw basisopleiding (CGVS 1, p. 8). U geeft daarbij zelf verschillende keren tijdens de interviews bij het CGVS aan dat u slechts een gewone agent was en u dus weinig impact had (CGVS 1, p. 16 en CGVS 2, p. 8, 9 en 18). Hoewel u tijdens uw eerste interview bij het CGVS nog beweerde dat u veel mensen arresteerde (CGVS 1, p. 19) geeft u tijdens het tweede interview bij het CGVS toe dat u persoonlijk nooit iemand heeft gearresteerd (CGVS 2, p. 5). Bovendien kan uit de bedrieglijkheid van uw asielmotieven aangenomen worden dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan geen problemen kende omwille van uw tewerkstelling en zijn er evenmin aanwijzingen dat de anti-overheidsgroeperingen op de hoogte zouden zijn van uw tewerkstelling. Gezien uw positie als gewone agent, uw verklaring dat u nooit buiten Kaboel werkzaam was, dat u nooit iemand arresteerde, dat u de politie verliet om naar Europa te komen en de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag kan niet aangenomen worden dat u louter omwille van uw werk als agent een gegronde vrees op vervolging dient te hebben bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift hiertegen in dat er geen tegenstrijdigheid bestaat over het feit dat hij aanwezig was op vele arrestaties. Verzoeker bevestigt met dit betoog dat hij persoonlijk nooit iemand heeft gearresteerd. Met het loutere gegeven dat verzoeker slechts aanwezig was bij vele arrestaties maakt hij niet aannemelijk dat hij daardoor dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verder verwijst verzoeker enkel naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, stukken 5, 12, 13, 17, 18, 19, 20), hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoeker weerlegt derhalve de voormelde motivering niet, die vervolgens door de Raad integraal wordt overgenomen.

2.4.2.7. Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees voor de leden van een criminele bende die hij in Afghanistan zou hebben gearresteerd en maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse Nationale Politie dreigt te worden geïnterviewd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en zijn risicoprofiel omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse Nationale Politie, zoals uiteengezet in het vijfde middel, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er dient bijgevolg tevens rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

2.5.2.4. In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende

benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn, zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevindt zich de volgende rapport:

- CGVS COI Focus "Security situation in Kabul province" van 25 april 2017.

Middels een aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 4 januari 2019 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation update, mei 2018;
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gezien de verklaringen van verzoeker over zijn regio van herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota op basis van voormelde objectieve landeninformatie gesteld terecht gesteld dat *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."* (p. 83).

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt als gevolg van een conflict tussen anti-regeringselementen, zoals de taliban en ISKP, en Afghaanse veiligheidsdiensten alsook tussen anti-regeringselementen onderling, maar waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker verwijst in zijn derde middel van het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota's naar informatie die ofwel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen ofwel

betrekking heeft op andere provincies dan de provincie Koboel om aan te tonen dat de situatie in Afghanistan zeer precair is en dat het aantal incidenten blijft stijgen (stukken 3, 8, 38, 48, 50, 51, 53, 54, 55, 58, 59, 60, 61, 62). De Raad herhaalt dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Koboel te worden beoordeeld en is de door verzoeker bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij op deze provincie betrekking heeft.

Inzake de veiligheidssituatie in de provincie Koboel dient te worden vastgesteld dat de informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn derde middel en aanvullende nota's, hetzij informatie betreft die ook door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota van 4 januari 2019, hetzij hiermee in lijn ligt, hetzij verouderd is (stukken 4, 6, 9, 10, 11, 31, 32, 34, 35, 36, 37, 40, 45, 46, 47, 49, 56, 57).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Specifiek met betrekking tot het district Paghman blijkt uit dat binnen de provincie Kabul, de districten Surobi en Paghman relatief meer worden geraakt door het geweld. In de voormelde objectieve landeninformatie kan worden gelezen dat de taliban in het district Paghman slechts een beperkt aantal activiteiten en lage aanwezigheid hebben. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat ze minstens één keer per maand aanvallen uitvoeren in het district (EASO-rapport mei 2018, p.25-27). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Dat dit district specifiek in het vizier ligt van ISKP blijkt voorts niet uit de landeninformatie. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ten slotte wijst de Raad erop dat de Uzbinvallei behoort tot het district Surobi en niet tot het district Paghman.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, blijkt uit de door hem weergegeven tabel wel degelijk dat het gros van het geweld in het district Paghman van 1 september 2015 tot 31 mei 2016, dat kan worden toegeschreven aan de taliban of ISKP, voornamelijk is gericht tegen overheidspersoneel en tegen "high profile"-doelwitten.

Dat er ook burgerslachtoffers vallen bij aanslagen die nochtans niet tegen burgers zijn gericht, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat burgers als dusdanig niet worden gevisieerd bij het gebeurlijke conflict-gerelateerde geweld in de provincie Koboel. Verzoekers betoog werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie.

Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (stuk 39), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op zijn concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar verzoeker in het derde middel aanvoert dat hij als "IDP" zal worden overgeleverd aan het geweld en de gewapende groeperingen, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd uiteengezet. Waar verzoeker in hetzelfde middel nog wijst op de precaire positie van de Afghaanse "terugkeerders" en in de aanvullende nota de overbevolking in Kabul vermeldt (stukken 14, 15, 16, 33, 52), wordt er op gewezen dat verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij in het district Paghman in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in het district Paghman in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. Enige verwijzing naar de positie van UNHCR voor wat betreft een intern vluchtalternatief in de stad Kabul, is in casu niet dienstig, aangezien verzoeker afkomstig is van het dorp Parachi in het district Paghman en een intern vluchtalternatief zich – gelet op de veiligheidssituatie in dit district – niet opdringt.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog over de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar het district Paghman met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een zodanig

niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn horen en ook tijdens de terechtzitting dat zijn ouders, broer en echtgenote nog steeds in het dorp Parachi in het district Paghman wonen. Bijgevolg acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer naar zijn familie in zijn basisnaden, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, zal kunnen voorzien.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit district louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

2.5.2.5. Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Paghman in de provincie Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Paghman gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Paghman op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Paghman een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker er in een vierde middel op wijst dat hij een zus heeft in België aan wie de subsidiaire bescherming werd verleend, en hij betoogt dat de toekenning van de subsidiaire bescherming tot hem moet worden uitgebreid op basis van het beginsel van eenheid van het gezin, benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van de subsidiaire bescherming aan zijn zus teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Het doel van de asielpcedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, c-652/16, par. 68). Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend.

De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel verkrijgen (artikel 24 van de richtlijn). Verzoeker dient desgevallend aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Verder blijkt uit de informatie die de verwerende partij geeft dat de zus van verzoeker reeds in 2011 op basis van een volgbeslissing de subsidiaire bescherming heeft gekregen en dit in functie van haar echtgenoot. Verzoeker toont niet aan dat hij behoort tot het kerngezin van zijn zus die reeds in België verblijft sinds 2011.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS meermaals werd gehoord. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES